

Sygn. akt IX Ca 63/19 (upr.)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2019r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mirosław Wieczorkiewicz
-----------------	-----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2019 r. w Olsztynie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko M. G.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Lidzbarku Warmińskim z dnia 25 października 2018 r., sygn. akt I C 149/18 upr.

oddala apelację.

Mirosław Wieczorkiewicz

Sygn. akt IX Ca 63/19 (upr.)

UZASADNIENIE

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 181,-zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany był związany umową ubezpieczenia z (...) S.A. Powód nabył wierzycelność wobec pozwanego wynikającą z obowiązku zapłacenia składki.

Pozwany nie zajął żadnego stanowiska w sprawie, a na rozprawę nie stawił się, będąc prawidłowo zawiadomiony.

Wyrokiem zaocznym z dnia 25 października 2018r., Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił, że (...) S.A. zawarł w dniu 27 czerwca 2016r. z powodem umowę sprzedaży wierzycelności, której przedmiotem były wymagalne wierzycelności pieniężne, wynikające z zawieranych umów ubezpieczeniowych. Spis wierzycelności sporządzony został w formie elektronicznej.

Mając na uwadze zaofiarowane dowody Sąd I instancji uznał, że strona powodowa w żaden sposób nie udowodniła, aby (...) S.A. przysługiwała wierzycelność wobec pozwanego, w tym bardziej w sprawie powód nie wykazał, że umowa cesji dotyczyła konkretnej wierzycelności dochodzonej pozwem, gdzie pozwany byłby dłużnikiem.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu I instancji w całości.

Powód zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie art. 509 § 1 kc w zw. z art. 510 § 1 kc i w zw. z art. 511 kc poprzez ich błędną wykładnię oraz w zw. z art. 231 i art. 233 § 2 kpc wyrażające się w przyjęciu, że powód nie wykazał skuteczności przelewu wierzytelności z uwagi na to, iż wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności nie jest wystarczającym dowodem w sprawie dla wykazania legitymacji prawnej, podczas gdy:

- nabycie praw poprzednika prawnego może być wykazane w postępowaniu sądowym wszelkimi dopuszczalnymi dowodami według skarżącego fakt zawarcia umowy przelewu wierzytelności może być wykazany nawet pismem zawiadamiającym dłużnika o dokonaniu cesji, czy też okolicznością posiadania dokumentacji dotyczącej przelanej wierzytelności,
- zgodnie art. 511 kc trzeba brać pod uwagę, że jeśli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być też pismem stwierdzony. Nie można oceniać każdego dowodu na wykazanie legitymacji - w oderwaniu od pozostałych, a powinno się je oceniać jako całość,
- skuteczne jest zbycie wierzytelności nieoznaczonej dokładnie w umowie przelewu, jeżeli można ją określić na podstawie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika oraz skuteczna jest cesja wierzytelności nie oznaczonej dokładnie w umowie ale oznaczalnej na podstawie analizy treści stosunków obligacyjnych, z której wynika.

Mając powyższe na uwadze, powód wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez:

- a. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 180,77,-zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- b. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych,

II. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sprawa toczyła się w postępowaniu uproszczonym, dlatego uzasadnienie Sądu II instancji ma formę wynikającą z treści art. 505¹³ § 2 kpc.

Zgodnie z art. 378 § 1 kpc sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, pod uwagę biorąc z urzędu nieważność postępowania.

W postępowaniu uproszczonym apelacja została ukształtowana w sposób istotnie odbiegający od ujęcia zawartego w przepisanych ogólnych o apelacji. Zgodnie z art. 505⁹ § 2 kpc apelację można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenie prawa procesowego mogącego mieć wpływ na treść orzeczenia. Konsekwencją tego jest związanie sądu odwoławczego sformułowanymi w apelacji zarzutami apelacyjnymi. Wyznaczają one zakres rozpoznania sprawy na skutek apelacji.

W postępowaniu uproszczonym znacznie zacieśnione zostały także kompetencje sądu II instancji w zakresie prowadzenia postępowania dowodowego. W zasadzie poza wyjątkiem przypadków oparcia apelacji na późniejszym wykryciu okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, ograniczają się one do prowadzenia dowodów z dokumentów (art. 505¹¹ kpc, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2015r. III CZ 15/15, Lex nr 1682212).

Oznacza to, że sąd odwoławczy w postępowaniu uproszczonym jest jedynie sądem prawa, o ile nie zachodzi przypadek z art. 505¹¹ § 2 kpc.

Dalej należy wskazać, że Sąd Okręgowy podziela i uznaje za swoje zarówno ustalenia faktyczne, jak i prawne poczynione przez Sąd I instancji, uznając, iż nie ma potrzeby ich ponownego przytaczania.

Z powyższych względów, zarzuty powoda, w których polemizuje z oceną dowodów oraz ustaleniami faktycznymi Sądu I instancji nie mogą się ostać, zwłaszcza, że powód nie przedstawił żadnych okoliczności i dowodów, których istnienie wykryto dopiero po wydaniu zaskarżonego orzeczenia /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010r., II PK 178/09, LEX nr 577829, Komentarz do art. 505⁽⁹⁾ kpc pod red. Marszałkowska-Krześ 2015 wyd. 13, publik. Legalis, Komentarz KPC, t. II pod red. Piasecki 2014 wyd. 6, J. Jaśkiewicz, Apelacja w postępowaniu uproszczonym, PS 2003, Nr 10, s. 73; zob. także M Michalska-Marciniak, Zasada instancyjności w postępowaniu cywilnym, Warszawa 2013, s. 332, M. Manowska, Postępowania odrębne, s. 323/.

W tej sytuacji, w zakresie naruszenia procedury i zarzutu tam wskazanego (art. 233 § 1 kpc), należy uznać, że kwalifikowany pełnomocnik konstruując apelację pominął wymogi trybu postępowania uproszczonego.

Odnosnie zarzutu naruszenia prawa materialnego należy zwrócić uwagę, że apelujący formułuje zarzut naruszenia prawa materialnego i uzasadnia to naruszenie porównując własny - przez siebie ustalony - stan faktyczny z powołanymi przepisami prawnymi. Wskazuje bowiem, że nabył wierzytelność względem pozwanego na podstawie przedstawionych do pozwu dowodów. Takiego ustalenia nie poczynił Sąd I instancji. Jest to zabieg niedopuszczalny i nieskuteczny. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że naruszenie prawa materialnego nie może być uzasadniane błędami w zakresie ustaleń faktycznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2010r., II CSK 352/09, Legalis numer 338396 i Małgorzata Manowska, Apelacja w postępowaniu cywilnym, Warszawa 2013, s. 97).

W tych warunkach już na tym etapie apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

Na marginesie należy się jednak odnieść do przedstawionych zarzutów zawartych w apelacji.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji prawidłowo przyjął, że powód nie udowodnił nabycia wierzytelności wobec pozwanego na podstawie umowy przelewu wierzytelności.

Sąd Okręgowy pragnie wyjaśnić, że w przypadku cesji wierzytelności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006r., V CSK 187/06, Legalis numer 75688).

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany był objęty ochroną ubezpieczeniową z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, przez (...) Towarzystwo (...) S.A. Z tytułu przedmiotowej umowy, pozwany był zobowiązany do uiszczania składki ubezpieczeniowej.

Na potwierdzenie zawarcia umowy ubezpieczenia, powód przedłożył kserokopię polisy o nr (...) z której wynika, że ochrona ubezpieczeniowa dotyczyła pojazdu (...) (...) o nr rejestracyjnym (...). Całkowita składka ubezpieczeniowa do zapłacenia wynosiła 155,81,-zł (k. 31).

Zgodnie z art. 809 § 1 kc, ubezpieczyciel zobowiązany jest potwierdzić zawarcie umowy dokumentem ubezpieczenia.

Powyższa regulacja została wprowadzona do kodeksu cywilnego by przesądzić zasadę, wedle której umowa ubezpieczenia dochodzi do skutku solo consensu - przez zgodne oświadczenia stron umowy, ale dokument ubezpieczenia potwierdza zawarcie umowy ubezpieczenia. Jest on dokumentem zawierającym oświadczenie woli ubezpieczyciela w kontekście zawarcia umowy ubezpieczenia. Przyjąć zatem należy, że dokument ubezpieczenia

(polisa) stanowi dowód zawarcia umowy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2013r., VI ACa 1324/12, Legalis nr 722848).

Przepis art. 26 ust. 1a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (obowiązujący w chwili zawarcia umowy stanowił), że podpis osoby reprezentującej zakład ubezpieczeń na dokumencie potwierdzającym zawarcie umowy ubezpieczenia może być odtworzony mechanicznie.

Uznać zatem należy, że strona powodowa udowodniła zawarcie umowy ubezpieczenia przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem.

Jednakże powód w żaden sposób nie udowodnił, aby nabył wierzycelność wobec pozwanego na podstawie umowy cesji z dnia 27 czerwca 2016r. (k. 27 - 29).

Zgodnie z § 4 ust. 4 wymienionej umowy, przekazanie przez zbywcę spisu wierzycelności nastąpi w terminie 7 dni od daty zawarcia umowy, poprzez przesłanie nabywcy spisu wierzycelności (powodowi) na płycie CD, zaszyfrowanej kluczem (...) przekazanej nabywcy osobiście bądź kurierem na nazwisko osoby upoważnionej do odbioru dokumentów.

Z powyższych okoliczności wynika, że powód - w celu udowodnienia roszczenia dochodzonego pozwem - powinien przedłożyć taki dowód, który miałby przeniesienie wiarygodne jak w ww. wersji elektronicznej, którą otrzymał od zbywcy wierzycelności (...) S.A. w W..

Tymczasem powód przedłożył wydruk zatytułowany „wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzycelności pomiędzy (...) S.A a (...) Sp. z o.o. z dnia 27 czerwca 2016r.” (k. 30).

Powyższego wydruku nie można w żaden sposób powiązać z umową cesji wierzycelności powołaną w uzasadnieniu powództwa. Problemem jest również to, że taki wydruk mógł zostać sporządzony przez każdą osobę, na potrzeby dowolnego postępowania sądowego. Nie są znane uprawnienia osoby tam wskazanej (na wyciągu z załącznika) do składania oświadczeń w imieniu strony powodowej, dlatego kserokopia tego wydruku z kserokopią istniejącego tam podpisu nie stanowi dowodu, który mógłby być pozytywnie oceniony w ramach dyspozycji art. 233 § 1 kpc.

Reasumując, skoro załącznik do umowy cesji został sporządzony w formie elektronicznej, to powód powinien przedłożyć dowód w stosownej formie, przewidzianej w procedurze cywilnej.

W tym miejscu należy zauważyć, że rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy /art. 232 kpc/. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach /art. 3 kpc/, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie /art. 227 kpc/ spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne /art. 6 kc/ (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76 i wyrok Sądu Najwyższego z 23 lipca 2003r., II CK 320/01, LEX nr 1129330).

Trzeba również zauważyć, że nie zmienia wartości dowodowej na większą wydruk zatytułowany „wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzycelności pomiędzy (...) S.A a powodem z dnia 27 czerwca 2016r.” z potwierdzeniem zgodności odpisu z oryginałem przez kwalifikowanego pełnomocnika na podstawie art. 129 § 2 i 3 kpc. Wykluczone jest bowiem przyjęcie, że wskutek poświadczenia za zgodność z oryginałem przez profesjonalnego pełnomocnika występującego w sprawie odpisu dokumentu prywatnego, dokument ten nabiera charakteru dokumentu urzędowego albo dokumentu prywatnego z podpisem urzędowo poświadczonym (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 lutego 2013 ., I ACz 62/13 LEX nr 1344117).

Z akt sprawy nie wynika, aby istniał oryginał ww. wydruku.

W konsekwencji Sąd odwoławczy przyjął, że wobec braku udowodnienia nabycia dochodzonej wierzytelności na podstawie umowy cesji, roszczenie powoda nie mogło zostać uwzględnione w jakiegokolwiek części.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda na podstawie art. 385 i art. 13 § 2 kpc.

Sąd II instancji nie orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego, gdyż strona skarżąca przegrała proces, a strona wygrywająca ten spór nie wniosła o zasądzenie tych kosztów.

Mirosław Wieczorkiewicz